

Mijn geliefde kinderen, moge Jezus jullie behoeden!

Jullie zullen de ontroering begrijpen waarmee ik jullie schrijf, nu ik jullie voor de eerste keer mijn dochters en zonen noem. Jullie zussen en broers in Rome begonnen mij maandagavond de 23^e direct Vader te noemen. Ze deden dat met een natuurlijkheid en een spontaniteit die mij verrasten en ontroerden. Daarentegen heb ik er bijna een week over gedaan voordat ik mij ertoe kon zetten ze eens dochters en zonen te noemen, want ik voel me verward, terwijl ik tegelijk dankbaar ben voor deze sterke en eenvoudige trouw. Wij zijn allemaal broeders in Jezus Christus, terwijl ik nu tegelijkertijd Vader ben van die velen in de hele wereld die het Opus Dei vormen: een enorm aantal leken, mannen en vrouwen uit alle windstreken en veel priesters, sommige geïncardineerd in de prelatuur, andere in allerlei bisdommen waar ze alleen afhangen van hun eigen bisschop maar ook deel uitmaken van deze kleine familie, zo verenigd om de Kerk te dienen.

In deze dagen moest ik denken aan die woorden van sint Paulus aan de Korintiërs, die benadrukken dat de roeping van God altijd aan ons antwoord voorafgaat; God let niet onze dwaasheid en zwakheid (vgl. 1 Kor 1, 27). Ik dank God voor de sereniteit die Hij me geeft en die ik alleen maar kan verklaren door jullie gebed en nabijheid. Ik vraag – en vraagt met mij – aan de Allerheiligste Maagd Maria dat wij altijd heel verenigd mogen zijn, met de eenheid die de Heilige Geest, de oneindige Liefde, ons verleent.

Ik denk voortdurend aan don Javier, de tweede opvolger van de heilige Jozefmaria. Het is geen gedachte aan het verleden; hij hoort bij de geschiedenis van de barmhartigheden van God, die in de Kerk op de een of andere manier altijd levend blijven. De herinnering aan don Javier betekent, onmiddellijk de blik te richten op de heilige Jozefmaria en de zalige Álvaro. Het is met diepe dankbaarheid denken aan een mens die zijn leven heeft gegeven om als goede zoon van twee heiligen het Werk te verwezenlijken en die ons nu vanuit de hemel blijft helpen.

Alle generaties christenen moeten de tijd waarin zij leven verlossen en heiligen, en daarom de zorgen van hun medemensen begrijpen en delen, om hen met de gave van talen te laten zien hoe ze kunnen beantwoorden aan de werking van de heilige Geest en aan de overvloedige rijkdom van het goddelijk Hart. Wij christenen hebben de taak om de oude en altijd nieuwe boodschap van het evangelie te verkondigen aan de wereld waarin wij leven (Christus komt langs, nr. 132). Mijn dochters en zonen, het is aan ons om deze apostolische verlangens van onze stichter iedere dag te belichamen en dat lemma van hem werkelijkheid te maken: *Omnès cum Petro ad Iesum per Mariam.*

Met alle genegenheid zegent jullie

jullie Vader

Fernando

Rome, 31 januari 2017.